

Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget

13-05-2016
Dok. 157714/thh

Vedrørende svar på spørgsmål 8 ad L 159 stillet af udvalget den 27. april 2016 efter ønske fra Hans Kristian Skibby (DF), Rune Lund (EL), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Rasmus Nordqvist (ALT).

Forbrugerrådet Tænk er uforstående overfor ministerens svar på ovenstående spørgsmål. Ministeren svarer bl.a., at ”**I porteføljeordninger er der en særlig interessekonflikt** mellem bankernes hensyn til deres egne økonomiske interesser og hensynet til kundernes interesser. Det skyldes, at en kunde i porteføljeplejeordning har givet banken fuldmagt til at handle på vegne af kunden, hvorfor kunderne ikke får den individuelle rådgivning, som de betaler for via formidlingsprovisionen.” Endvidere svarer ministeren, at ”Samme fuldmagtsforhold og interessekonflikt mellem banken og kunderne er ikke til stede i de tilfælde, hvor der ydes rådgivning uden for porteføljeplejeordninger. I disse tilfælde kan det imidlertid **ikke udelukkes at der kan være en vis interessekonflikt**, fordi banken kan have økonomiske incitamenter til at anbefale investeringsforeninger, som betaler provision, og som det ikke nødvendigvis er i kundernes interesse at investere i.”

Forbrugerrådet Tænk skal her henvise til rapporten fra arbejdsgruppen om alternative honorarmodeller, som viser, at det er almindeligt at opkræve et honorar direkte fra kunderne for porteføljepleje, mens det ikke er almindeligt at opkræve et honorar direkte fra kunderne for investeringsrådgivning.

Ofte kommer indtjeningen på porteføljepleje således både fra honorarbetalingen og fra provisionsindtjeningen, mens indtjeningen på investeringsrådgivningen typisk kommer udelukkende fra provisionsindtjeningen. Det generelle billede er således, **at bankerne er mere afhængige af provisionsindtjeningen når der ydes investeringsrådgivning end når der ydes porteføljepleje**. Den økonomiske interessekonflikt mellem bankerne og deres kunder er således ikke mindre når der ydes investeringsrådgivning end når der ydes porteføljepleje. Ofte er det modsatte tilfældet.

Det er muligt at ministerens svar skal forstås således, at konsekvensen af interessekonflikten er forskellig i de to situationer, fordi forbrugeren, når der ydes investeringsrådgivning har mulighed for at takke nej til rådgiverens anbefaling, mens forbrugeren, når der ydes porteføljepleje, ikke har den mulighed, fordi banken handler via fuldmagt. Ligesom tilsynsmyndighederne i USA, Storbritannien, Australien, Holland og Sverige, finder Forbrugerrådet Tænk, at det er helt uacceptabelt, at man som forbruger ikke kan have tillid til de anbefalinger man får, når man søger rådgivning i banken og betaler for denne. Realiteten er, at forbrugere har tillid til bankerne og følger de anbefalinger de får. Når forbrugere søger rådgivning er det fordi, de ikke selv er i stand til at gennemskue markedet. **Forbrugere der får investeringsrådgivning har samme behov for beskyttelse som forbrugere der får porteføljepleje.**

Vurderet ud fra de hundredvis af investeringssager Pengeinstitutankenævnet har behandlet siden finanskrisen, er der heller intet der taler for at beskyttelsesbehovet er mindre i forbindelse med investeringsrådgivning end i forbindelse med porteføljepleje. Stort set alle sager drejer sig om investeringsrådgivning, mens kun få handler om porteføljepleje.

Med venlig hilsen

Vagn Jelsøe

Troels Hauer Holmberg

Vicedirektør

Seniorøkonom